

Arrest

nr. 287 937 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Enara RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 19 april 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 april 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart in België te verblijven sinds 31 januari 2000. Hij kwam als minderjarige samen met zijn moeder, (oudere) broer en grootmoeder, die inmiddels overleden is, naar België.

Verzoeker werd op 13.08.2009 in het bezit gesteld van een C-kaart.

Op 24 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 244 756 van 24 november 2020 het beroep verwerpt.

Op 6 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad die het beroep bij arrest nr. 274 778 van 29 juni 2022 verwerpt wegens afwezigheid van verzoeker. Op 6 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod voor zes jaar. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 279 452 van 25 oktober 2022 de beslissing vernietigt bij gebrek aan een administratief dossier.

Op 14 april 2020 wordt verzoeker gehoord door de politie van Kruibeke/Temse.

Op 14 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Kruibeke/Temse op 14.04.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: R.

voornaam: A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Almaty

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Op 24.04.2020 werd betrokkene zijn recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd hem op 24.04.2020 in de gevangenis van Wortel betekend. Op 20.05.2020 diende u-betrokkene bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 24.04.2020 te vorderen. Op 24.11.2020 werd het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen.

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Op 14.06.2013 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Dendermonde naar aanleiding van verdachte handelingen aan de buitenmuren van de gevangenis. Er werden werken uitgevoerd aan de buitenmuren van de gevangenis en u klom over de afsluiting. (DE.55.LE.005038/2013)

Op 13.01.2014 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Dendermonde voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en op 07.03.2014 werd u geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Zande' te Ruiselede.

Op 22.03.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van afpersing, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Op 29.03.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 22.03.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 18.06.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en bezit van wapens.

Op 14.07.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 18.06.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 12.02.2017 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, diefstal, afpersing en diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 28.06.2016 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving op 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en aan diefstal. Deze feiten pleegde betrokkene op 14.01.2016 en op 08.02.2016.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 12.06.2017, bij verstek, tot een gevangenisstraf van 8 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen aan een inspecteur bij de politie. Dit feit pleegde de betrokkene op 04.05.2016.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde betrokkene op 30.10.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid op personen of met behulp van personen van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de aanranding van de eerbaarheid gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was; aan diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of betrokkene bekend was; aan afpersing met geweld of bedreiging; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging en aan weersparring tegen een inspecteur van de politie.

Deze feiten pleegde betrokkene op 11.02.2017. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde de betrokkene op 14.05.2018 tot een gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging en aan diefstal (2 feiten). Deze feiten pleegde betrokkene op 30.01.2017 en op 31.01.2017.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben die hoogzwanger is, alsook zijn moeder zou in België verblijven en hoogzwanger zijn. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het

land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van.

Betrokkene verklaart verder geen medische problemen te hebben die hem belemmeren te reizen of terug te keren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☒ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgesprek. Hij/zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2020 dat hem betekend werd op 24.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

☒ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 14.06.2013 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Dendermonde naar aanleiding van verdachte handelingen aan de buitenmuren van de gevangenis. Er werden werken uitgevoerd aan de buitenmuren van de gevangenis en u krom over de afsluiting. (DE.55.LE.005038/2013)

Op 13.01.2014 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Dendermonde voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en op 07.03.2014 werd u geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Zande' te Ruiselede.

Op 22.03.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van afpersing, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Op 29.03.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 22.03.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 18.06.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en bezit van wapens.

Op 14.07.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 18.06.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 12.02.2017 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, diefstal, afpersing en diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 28.06.2016 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving op

18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee op meer personen en aan diefstal. Deze feiten pleegde betrokkene op 14.01.2016 en op 08.02.2016.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 12.06.2017, bij verstek, tot een gevangenisstraf van 8 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen aan een inspecteur bij de politie. Dit feit pleegde de betrokkene op 04.05.2016.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde betrokkene op 30.10.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid op personen of met behulp van personen van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de aanranding van de eerbaarheid gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was; aan diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of betrokkene bekend was; aan afpersing met geweld of bedreiging; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging en aan weerspannigheid tegen een inspecteur van de politie.

Deze feiten pleegde betrokkene op 11.02.2017. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde de betrokkene op 14.05.2018 tot een gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging en aan diefstal (2 feiten). Deze feiten pleegde betrokkene op 30.01.2017 en op 31.01.2017.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING tot terugleiding naar de grens:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgesprek. Hij/zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2020 dat hem betekend werd op 24.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 14.06.2013 werd betrokkene onderworpen aan een vreemdelingencontrole door de politie van Dendermonde naar aanleiding van verdachte handelingen aan de buitenmuren van de gevangenis. Er werden werken uitgevoerd aan de buitenmuren van de gevangenis en u klom over de afsluiting. (DE.55.LE.005038/2013)

Op 13.01.2014 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Dendermonde voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van

minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd en op 07.03.2014 werd u geplaatst in de gemeenschapsinstelling 'De Zande' te Ruiselede.

Op 22.03.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van afpersing, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. Op 29.03.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 22.03.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 18.06.2016 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en bezit van wapens.

Op 14.07.2016 werd het aanhoudingsmandaat van 18.06.2016 onder voorwaarden opgeheven.

Op 12.02.2017 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een meerderjarige, diefstal, afpersing en diefstal met geweld of bedreiging.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 28.06.2016 tot een werkstraf van 180 uren en bepaalde de duur van de vervangende gevangenisstraf bij niet-naleving op 18 maanden daar u zich schuldig had gemaakt aan afpersing met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen en aan diefstal. Deze feiten pleegde betrokkene op 14.01.2016 en op 08.02.2016.

De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde betrokkene op 12.06.2017, bij verstek, tot een gevangenisstraf van 8 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan smaad door woorden, daden, gebaren of bedreigingen aan een inspecteur bij de politie. Dit feit pleegde de betrokkene op 04.05.2016.

Het Hof van Beroep van Gent veroordeelde betrokkene op 30.10.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid op personen of met behulp van personen van het mannelijke of vrouwelijke geslacht, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijke of geestelijk gebrek van het slachtoffer, met de omstandigheid dat de aanranding van de eerbaarheid gepleegd werd op een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of hem bekend was; aan diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of u bekend was; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid duidelijk was of betrokkene bekend was; aan afpersing met geweld of bedreiging; aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging en aan weerspannigheid tegen een inspecteur van de politie.

Deze feiten pleegde betrokkene op 11.02.2017. De Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeelde de betrokkene op 14.05.2018 tot een gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging en aan diefstal (2 feiten). Deze feiten pleegde betrokkene op 30.01.2017 en op 31.01.2017.

Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact/ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland omdat hij geen band heeft met het land.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kazachstan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

Er is nog geen repatriëringsdatum voorzien.

Op 14 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot inreisverbod voor twee jaar.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV.

De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. In het eerste middel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 41, 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, van het hoorrecht en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: IVRK).

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een

bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en heeft geen geldig visum of verblijfstitel) en omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. –De motivering in feite aangaande het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is dat er een risico op onderduiken bestaat: verzoeker heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Bovendien is hij een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De motivering inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoeker op zich niet betwist. De verzoeker toont op dit punt ook niet aan dat de motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de voormelde bepalingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betwist dat hij actueel een bedreiging vormt voor de openbare orde. Het laatste vonnis dateert van 2017 en hij heeft sindsdien geen nieuwe misdrijven meer gepleegd. Hij heeft tevens sindsdien zijn leven verbeterd door opleidingen te volgen en te werken in de gevangenis. Hij benadrukt dat hij de feiten pleegde toen hij nog zeer jong was.

De Raad herhaalt dat het bevel gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of verblijfstitel. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om over te gaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. In die zin is de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° overtoollig, zodat niet moet worden ingegaan op de vraag of correct werd vastgesteld dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Louter ten overvloede antwoordt de Raad op verzoekers grief dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde. In weerwil van verzoekers betoog beperkt verweerder zich in de bestreden beslissing niet tot de loutere opsomming van de veroordelingen maar houdt wel degelijk rekening met het persoonlijk gedrag van verzoeker en het gevaar dat van dat gedrag uitgaat. Verzoeker heeft een punt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen op zich niet volstaat om hem te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde en dat onder meer moet rekening gehouden worden met de aard en de ernst van het misdrijf en met de tijd die verstreken is sedert het plegen van het misdrijf. *In casu* heeft de gemachtigde dit wel degelijk gedaan en heeft hij de motieven niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de veroordelingen. Zo wijst verweerder op het herhaalde karakter van de feiten, de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten. Het feit dat bepaalde misdrijven zes jaar geleden zijn gepleegd, doet aan het voorgaande geen afbreuk, te meer

nu verzoeker in de gevangenis verbleef en niet bij machte was om nieuwe misdrijven te plegen. Verweerder wijst ook op de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf die op 24 april 2020 is genomen. In voormelde beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat de ernstige redenen van openbare orde de beëindiging van zijn verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen. Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad dat bij arrest nr. 244 756 van 24 november 2020 is verworpen. De beslissing tot beëindiging van zijn verblijf is aldus definitief en wettig. Het is niet kennelijk onredelijk om uit het gedrag van verzoeker af te leiden dat hij actueel de openbare orde kan schaden. De Raad volgt aldus niet dat de gemachtigde de beslissing om een bevel op te leggen en om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn, wat betreft de motieven die steunen op het gevaar voor de openbare orde. De gemachtigde heeft wel degelijk een ernstig en afdoende grondig onderzoek gedaan van de feiten die verzoeker worden verweten en de ernst ervan.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Aangezien de verzoeker in zijn tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing tot terugleiding, eveneens de schending aanvoert van de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, en hij zich wat dit betreft beperkt tot een loutere verwijzing naar de uiteenzettingen van het eerste middel, zal de Raad deze aangevoerde schendingen beoordelen ten aanzien van de gehele verwijderingsmaatregel, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervaagt in artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat het voormelde artikel 8 luidt als volgt: *“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- en privéleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki RVV 238 326 - Pagina 17 Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende

belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69).

Opdat verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op deze bepaling, moet hij aannemelijk maken dat hij hier een beschermenswaardig familieleven heeft.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals deze die verzoeker aanhaalt met zijn moeder en broer, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

In de bestreden beslissing wordt aangaande zijn gezinsleven het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart een vriendin in België te hebben die hoogzwanger is, alsook zijn moeder zou in België verblijven en hoogzwanger zijn. Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Het bestaan van een kind te geboren op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van.”

Dat met zijn familie in België geen rekening werd gehouden, zoals verzoeker wil laten geloven, kan niet worden bijgetreden. De gemachtigde heeft echter geoordeeld dat er geen sprake is van afhankelijkheid, zoals vereist om te kunnen spreken van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder wijst er tevens op dat het hele gezin in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Ook in het kader van de huidige vordering brengt verzoeker geen elementen bij die erop wijzen dat de banden de gebruikelijke affectieve banden tussen familieleden overstijgen. Waar verzoeker verklaart dat hij een partner heeft en dat zijn moeder en zijn partner, beiden hoogzwanger zijn, brengt hij hiervan geen stukken bij. Over zijn partner blijft verzoeker overigens zeer vaag.

De Raad wijst erop dat ook voor zijn broer een beslissing werd genomen tot beëindiging van zijn verblijf op 28 april 2020 en het annulatieberoep tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 242 419 van 19 oktober 2020. Verzoekers broer heeft bijgevolg evenmin een verblijfstitel om op het Belgische grondgebied te verblijven. Verzoeker toont op geen enkele wijze het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat hij zijn gezinsleven vanuit het land van herkomst kan verder zetten. Verzoeker toont niet aan dat het voor zijn moeder, broer en eventueel partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar hun land van herkomst, of te komen opzoeken, teneinde de familiebanden te onderhouden. Zoals hoger reeds gesteld, aanvaardt het EHRM immers dat er bij de beoordeling inzake de door artikel 8 (eerste lid) van het EVRM geboden bescherming, rekening wordt gehouden met de afwezigheid van ernstige hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Het EHRM oordeelt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn

grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM of van zijn gezinsleven *prima facie* niet aannemelijk.

De kritiek dat de verweerder zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel schendt door niet afdoende te motiveren en zonder de recente elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen, is eveneens ongegrond. Het blijkt immers dat de verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn moeder en partner, beiden hoogzwanger zijn.

Verder wijst verzoeker op zijn privéleven. Zo benadrukt hij dat hij zeer jong was wanneer hij toekwam in België en daardoor geen band heeft met zijn land van herkomst. Hij spreekt geen Kazachs en hij kent niemand in Kazachstan. Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn privéleven dat zich volledig in België afspeelt.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen stukken bijbrengt aangaande zijn privéleven. Waar verzoeker erop wijst dat hij bijna zijn hele leven in België heeft gewoond blijkt uit de bestreden beslissing dat hiermee is rekening gehouden door de verwijzing naar de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf van 28 april 2020. In deze beslissing is op uitgebreide wijze gemotiveerd aangaande zijn gezins- en privéleven. De voormelde beslissing is definitief, nu het annulatieberoep is verworpen door de Raad op 24 november 2020.

Waar verzoeker stelt dat hij een band heeft met België toont verzoeker hiermee nog niet aan dat het door verzoeker opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Het begrip 'privéleven' doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoeker hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoeker verwijst enkel naar zijn opleidingen en werk in de gevangenis. Het privéleven ontwikkelt tijdens een precair verblijf zal enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot de schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, §70). Verzoeker toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan nu hij enkel naar de opleidingen en het werk tijdens zijn verblijf in de gevangenis verwijst. Waar verzoeker verwijst naar een partner brengt hij evenmin een begin van bewijs bij van een beschermenswaardig privéleven zoals hierboven gedefinieerd, laat staan van de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, hetgeen is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van uitzonderlijke omstandigheden die het bestuur ervan zou kunnen weerhouden om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Ook wat het gezinsleven met zijn moeder betreft brengt verzoeker geen begin van bewijs bij van een beschermenswaardig privéleven. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Hij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij hierover bijkomend had moeten motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg kan een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet worden weerhouden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde anderzijds, wordt op dit punt evenmin concreet aangetoond.

Verzoeker voert aan dat het hoorrecht is geschonden omdat hij geen elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM kon aanbrengen.

De Raad merkt vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer

deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

In weerwil van verzoekers betoog blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 14 april 2023 werd gehoord. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat verzoeker niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen. Zo heeft verzoeker tijdens zijn gehoor erop gewezen dat zijn moeder en partner beiden hoogzwanger zijn. Bovendien blijkt uit de beslissing tot beëindiging van zijn verblijf 24 april 2020 dat verweerder weldegelijk op de hoogte was van het feit dat hij op zeer jonge leeftijd is toegekomen, samen met zijn moeder (grootmoeder) en broer. Zo wordt in voormelde beslissing het volgende gesteld: *“Op 17.10.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw administratief dossier onderzocht zou worden om eventueel uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 25.10.2019 werd uitstel van de termijn gevraagd, wat toegestaan werd. U verklaarde in de vragenlijst hoorrecht dat uw taal Russisch is. dat u Engels en Nederlands kan lezen en schrijven; dat u sinds 2000 in België bent; dat u niet in het bezit bent van reisdocumenten; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland: dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was bij uw moeder, C. 35 B te 9140 Temse; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in België; dat uw moeder (R. E.) en uw broer {R. I.) in België verblijven; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u een tante heeft in Moskou, haar 4 keer in uw leven heeft ontmoet en u niks weet van haar; dat u uw vader niet heeft gekend; dat uw grootoudere zijn overleden, uw grootmoeder in 2016 in België en dat u uw grootvader niet heeft gekend; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in Temse naar de kleuterschool, naar de basisschool en naar de middelbare school lyceum aan de stroom’ bent geweest; dat u bij bakkerij W. heeft gewerkt; dat u niet heeft gewerkt in uw land van herkomst of in een ander land dan België omdat u met uw moeder, uw grootmoeder en uw oudere broer naar België bent gekomen toen u 3 jaar oud was; dat u niet opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België omdat u sinds uw 3 jaar in België verblijft; dat u niet kan terugkeren naar uw land omdat u sinds uw 3 jaar in België verblijft; dat uw familie en uw thuis in België is; dat u na uw 3 jaar nooit meer in Rusland bent geweest, zelfs niet op vakantie; dat u dus geen enkele band heeft met het land waar u geboren bent; dat u de taal een beetje spreekt maar dat u het niet kan schrijven en lezen; dat u er niemand heeft waar u terecht kan; dat heel uw leven zich in België heeft afgespeeld; dat u zelfs geen enkele herinnering heeft aan uw land van herkomst.”* In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd aangaande zijn gezinsleven met zijn moeder en partner. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn broer merkt de Raad op dat ook zijn broer niet over een verblijfstitel beschikt om in België te verblijven en bijgevolg net als verzoeker het land dient te verlaten. Nu niet blijkt dat verzoeker ‘nieuwe elementen’ kan aanbrengen kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder een minder ingrijpende of zelfs geen beslissing zou hebben genomen. De verzoeker duidt alleszins geen element aan dat hij bij het uitoefenen van zijn hoorrecht daadwerkelijk naar voor heeft gebracht en waarmee de verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. De schending van het hoorrecht als fundamenteel beginsel van Unierecht kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt dat de afwezigheid van een termijn om het bevel uit te voeren niet afdoende is gemotiveerd en dat er geen risico bestaat op onderduiken.

Artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken *“actueel en reëel”* moet zijn. *“Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.”*

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde.

In de het bestreden bevel duidt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris daartoe de volgende objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

“3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgesprek. Hij/zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij/zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.04.2020 dat hem betekend werd op 24.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Waar verzoeker stelt dat er geen reden is om aan te nemen dat hij zou onderduiken en op het adres van zijn moeder verblijft, weerlegt hij niet de vaststelling dat hij zich niet aanmeldde bij de gemeente en zich

niet aanbod voor het opvolggesprek en niet trachtte een nieuwe afspraak vast te leggen. Verzoeker betwist dit niet. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verwijzing naar het eerder bevel dat hij niet heeft uitgevoerd een stereotype motivering betreft nu *in concreto* wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 24 april 2020 en verzoeker ook niet betwist deze niet te hebben uitgevoerd.

Verzoeker toont *prima facie* geen schending van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)”*

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat enige hogere rechtsnorm de verweerder zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Voorts betwist de verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of een geldige verblijfstitel niet. Deze vaststellingen volstaan op zich reeds om met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie *supra*). Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De verzoeker laat na om concreet uiteen te zetten hoe de bestreden verwijderingsmaatregel de artikelen 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest zou schenden, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag zou schenden. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet is voorts opgeheven sinds 22 maart 2018.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.2.3. In het tweede middel ten aanzien van de beslissing tot terugleiding voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 49, §3, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar de uiteenzetting onder het eerste middel verwijst de Raad naar de bespreking van de artikelen onder het eerste middel.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de verwerende partij het voorbehoud dat gemaakt wordt in dit artikel niet heeft onderzocht. Er is geen overweging aangaande de artikelen 74/10 tot en met 74/19 van de Vreemdelingenwet, die onder andere impliceren dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht vooraleer een beslissing wordt genomen.

Artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”*

Titel IIIquater van de Vreemdelingenwet betreft *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”* en handelt over het inreisverbod (artikel 74/11 en 74/12), over de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (artikel 74/13), over de termijnen om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14), over het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing (artikel 74/15), over verwijderingsmaatregelen ten opzichte van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 74/16 en 74/19), over het non-refoulement beginsel en uitstel (artikel 74/17) en over de mogelijkheid om een vertaling van de verwijderingsmaatregel te krijgen (artikel 74/18).

De termijn om het grondgebied te verlaten werd hierboven reeds onderzocht. Verzoeker voert aan dat de verwijzing naar Titel IIIquater meebrengt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit gedaan heeft en verwijst naar de bespreking hierboven van de artikelen 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen verdere elementen aan die de verwerende partij zou hebben nagelaten te onderzoeken. De schending van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker een motiveringsgebrek ontwaart omdat het luik met betrekking tot de terugleiding niet opnieuw verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen. Onder de hoofding “*bevel om het grondgebied te verlaten*” wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13. Het feit dat deze bepaling niet wordt herhaald onder de hoofding “*terugleiding naar de grens*” heeft verzoekers belangen niet geschaad.

Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker bij de uitwerking van zijn tweede middel heeft verzuimd om concreet toe te lichten hoe artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, artikel 41 van het Handvest en de materiële motiveringsplicht door de beslissing tot terugleiding naar de grens zou zijn miskend. Wat dit betreft is het tweede middel niet ontvankelijk.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

N. MOONEN